

TÖRÖKÖR

2010. június

A törökőri gyülekezet lapja

A hit: teljes bizalom

„Ne részesegedjete, mert a borral léhaság jár együtt, hanem teljete meg Lélekkel, mondjate egymásnak zsoltárokat, dicséreteket és lelki énekeket; énekeljete és mondjate dicséretet szívetekben az Úrnak, és adjate hálát az Istennek, az Atyának mindenkor mindenért, a mi Urunk Jézus Krisztus nevében.” (Pál az efezusiakhoz 5:18-20)

Pünkösdkor, a Szentlélek kitöltétekor a csodás jelenségeket a szkeptikusok, a mindig mindent jobban tudók közönséges részségnek tudják be. Ostoba szavak. Ám mégis csak kell bennük lenni egy szemernyi igazságnak, ha egyszer Pál apostol is egymás mellé állítja a bor és a Lélek ránk gyakorolt hatását. Az ismert brit keresztyén könnyűzenei együttes sem véletlenül vette fel a Delirious (?), azaz az Eszelős (?) nevet. Miféle delírium, kétes megvilágosodás hasonlítható a Lélek tüze bennünk végzett munkájához? Vagy újra visszájára fordítva: miféle elragadtatottság emlékeztethet bárkit is a bor mámorára?

A közös pont a kontroll, az önellenőrzés háttérbe szorulása. De mi csoda különbséggel! Mondhatnánk: ég és föld. Az, aki a sárga földig issza le magát, elveszíti önmaga irányításának lehetőségét: olyanná válik, mint egy kormányát vesztett, sodródó bárka. Az, akit égig emel a Lélek jelenléte, tudatosan, józanul, de átengedi az irányítás jogát a nála végtelenül hatalmasabb, bölcsőbb és szeretetteljesebb Mesternek: életének hajója biztonsággal kerül el mind az örvényt, mind a szirtet – bármilyen erős legyen is a hullámverés.

A gúnyolódók csak tulajdon bizonytalanságukat leplezik. Ha azonban bevalljuk magunknak ezt a bizonytalanságot, akkor már erőlködés nélkül találhatunk rá a hit drága bizonyosságára Jézus Krisztusban. A hit pedig teljes ráhagyatkozás, teljes bizalom az Atya iránt és teljes, felzabadult öröm az ő jelenlétében.

Balássy András

Gondviselő jó Atyám vagy

Torma László

Vegyes házasság volt a szüleimé, édesapám katolikus volt, édesanyám meg református. Érdekes, nekem meg a feleségem katolikus. De ahogy ebből a szüleimnek ütközésük sose volt, úgy nekünk se támadt egymással hitbeli konfliktusunk.

A szokásokkal ellentétben én meg a bátyám azért lehettünk

reformátusok, mert – akkoriban így mondták, édesapám reverzálisan adott édesanyámnak, vagyis olyan írásos nyilatkozatot, amelyvel megengedte, hogy édesanyám vallását kövessük.

Üllőn születtem, ott keresztelték, Rozsnyón konfirmáltam 1947-ben, mert amikor Felvidék magyar fennhatóság alá került, akkor odaköltöztünk, de már 1947-ben megint Üllőn voltunk.

Folytatás a 2. oldalon

NYÁRI ALKALMAINK

Hetente

- Istentisztelet, vasárnap 10.00
- Gyermekfelügyelet, vasárnap 10.00
- Bibliaóra, csütörtök 17.00

Bibliaiskola

Téma: bibliai fogalmak, az idő június 10., csütörtök 18.30-20.00

Házi csoport

június 9. szerda 18.00-19.30

Te-TRISZ (Törökőri Református Ifjúsági Szombatok)

június 19., szombat 10.00-16.00

Gyülekezeti délután - este

június 13., vasárnap 17.00

Áhítat, közös játék és ének, asztalközösség, filmvetítés

Nyári táborok

- Gyermektábor

helyszín és időpont: július 11. este – 16. du., Dunapataj, költség: 12000 forint

- TeTRISZ tábor (tizenéveseknek, felnőtt)

helyszín és időpont: július 26. du. – 29. de., Balatonalmádi, költség: 2000 forint + útiköltség + strandbelépő

Gyülekezeti hétvége

helyszín és időpont: július 30. du. – augusztus 1. du., Monoszló
költség: 14 000 Ft + útiköltség
Jelentkezési lapok a lelkészi hivatalban.

Lelkészi fogadóórák:

csütörtök: 15.00 – 17.00

A fenti időpontban – a lehetőségekhez mérten – mindig igyekszünk rendelkezésre állni. További időpontokat telefonon lehet egyeztetni.

Lelkipásztor:

Balássy András

Telefon: 333-1942

Mobil: 30-638-4719

e-mail: torokor@bpszak.hu

honlap: www.torokor.hu

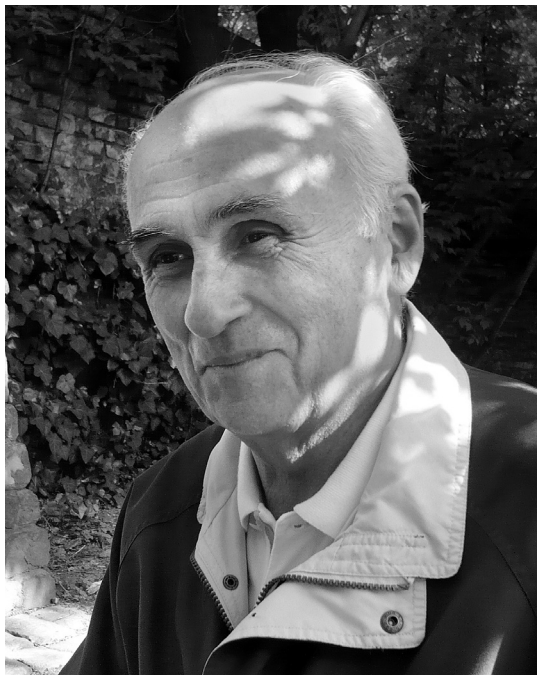
Folytatás az 1. oldalról
(Gondviselő jó Atyám vagy)

Ott én nagytiszteletű Lénárt László szárnyai alá kerültem. Szükségem is volt a segítségére, mert Rozsnyón szlovák iskolába jártam, s ott a magyar gyerekek nehezen boldogultak, magam is évet vesztettem. Ezt persze, ha fájlaltam is, nem éreztem olyan nagy bajnak, hátrány miatta sosem ért. Számtottevő más miatt se. El is gondolkodtam én azon olykor, hányféle az ember, és hányféle a sorsa! Hogy velem alig történt valami, másokat meg milyen sokszor megpróbál az Isten! Őket miért igen, engem miért nem?

Egyebet ne mondjak: az ötvenes években is ott voltunk minden vasárnap a templomban. Tudtuk, kire bízta a megfigyelést, de ha nem kerülhettük ki, akkor nem kerültük ki. Mégse jelentett fel, vagy ha igen, komoly hátrányunk nem származott belőle. Ahogy később sem. Jártam előbb hittanra, vasárnapi iskolába, bibliaórákra, a gyülekezet énekkarába. Lehet, hogy azért hagytak nekünk békét, mert az a bizalom vezetett és segített bennünket kitérítetlennül, amit nekem a 277. dicséret szólaltatott és szólaltat meg, édesanyám kedves éneke, de hát aztán ez az ének, tőle megtanulva, az én életemet is végig kísérte: „Gondviselő jó Atyám vagy, / Ó, én édes Istenem! / Hozzád vágyom, benned élek, / Üdvöt más-tól nem remélek.” Ha imádkozom, ezt is mindig eléneklek magamban. És hát mi sem természetesebb, minthogy ezzel egybevág az a vezérlő Igém, amit konfirmációra kaptam: „Mutasd meg nékem a te utadat, hogy járhassak a te igazságodban, és teljes szívvel féljem nevedet.” (Zsolt. 86,11) Erre törekedtem egész életemben.

Érettségi után nem találtam alkalmas szakmára, mígnem ezüst-

míves lettem, a bátyám vitt be az Óra-Ékszerhez. Ez nekem való volt. Nyugdíjig ott dolgoztam, közben tizenhat éven át tanítottam. Amikor eljöttem, az oktatás is megszűnt. Még egy kis műhelyt is berendezhettem otthon, alighanem ezért is lett aranyműves a ki-

sebbik lányom. Megigézték a szép tárgyak, maga is akart mások örmére ilyeneket csinálni. Nekem is a szép tárgyak közt telt az életem. Igen, „Gondviselő jó Atyám vagy, / Ó, én édes Istenem!”

1973-ban költöztünk Pestre. Rákoskerten sajnos nem volt templom, így aztán istentiszteletre hazajártam Üllőre. Milyen nagy, ugye, a jó gyülekezet, a jó lelkipásztor vonzása! A vágyakozás utánuk. Amit aztán én, amikor a Hungária körútra költöztünk, Törökőrön találtam meg. Pedig szinte véletlenül jöttem ide, amikor egyszer elkísértem a feleségemet a Kis Szent Teréz katolikus templomba. Befordultam a Százados útra, felnéztem, és akkor láttam, hogy itt református gyülekezet él, a törökőri gyülekezet. Na, gondoltam, ezt én megnézem. És azonnal megkapott ennek az egésznek a meghittsége, bensőségessége, meg persze az, hogy befogadott a gyülekezet, és úgy érezhettem, érzem most is: itthon vagyok. Hálát adok Istennek ezért.

HÍREK

Házi csoport. A gyülekezetünkben nemrég konfirmált fiatal felnőttekből, akik nem szívesen mondtak volna le a rendszeres találkozásról, megalakult a Házi csoport. Tagjai az őket leginkább foglalkoztató kérdésekről, egyebek közt a házasságról, családról, gyermekek neveléséről, a generációs kapcsolatokról beszélgetnek. Remélik és várják, hogy a hasonló korúak közül többen is részt vesznek majd találkozóikon.

Megemlékezés. Április 11-én, a Czanik Péter nagytiszteletű úr vendégszolgálatával megtartott istentisztelet után Balássy András nagytiszteletű, és dr. Nagy Sándor főgondnok úr emléklapokat adott át azoknak, vagy azok utódainak, akik példaadóan sokat tettek gyülekezetünkért. Az elismerést nagytiszteletű Megyaszy Mihály és nagytiszteletű Szemenyei Sándor családja, nagytiszteletű dr. Boross Géza és családja, nagytiszteletű Czanik Péter és családja, Bereczky János és dr. Solkoly Jenő családja, dr. Nagy Sándor és családja, Körber Tivadar és családja, Szabó István és családja, Csorba Péter és családja, dr. Ercey Zoltán és családja, Vasadi Sándor családja, a gyülekezetet támogató intézmények közül Budapest Zugló Önkormányzata, Budapest Kőbánya Önkormányzata, Budapest Józsefváros Önkormányzata, Budapest Baross Téri Egyházközség, Budapest Kőbányai Egyházközség, Törökőri Kis Szent Teréz Plébánia, Szász Ferenc Kereskedelmi SZKI és Szakiskola kapta.

A plakett Rác Katalin iparművész, gyülekezetünk tagjának a munkája.

Zsoltáréneklő verseny. A Kispest Rózsza-téri Református gyülekezet évről-évre kedvelt helyszíne, ahogy május 7-én is az volt, a református általános iskolák országos zsoltáréneklő versenyeinek, melyet a mintaszerű szervezés valamint a jó megközelíthetőség miatt újra meg újra sok résztvevő keres fel tanáraik, szüleik kíséretében. Most 21 iskola 87 tanulója vett részt a versenyen. A zsűribe rendszeresen meghívják karnagyunkat, Körber Tivadart is.

Gyülekezetünkhöz azért is közel áll ez az iskola, mert igazgatója, Nagy Gábor, fiatal presbiterünk volt.

Reformédia. A református médiáról tanácskoztak május 7-én és 8-án a balatonszárszói Soli Deo Gloria Konferenciaközpontban. A tanácskozás középpontjában egy, a Kárpát-medencei református médiumokat koordináló, új tartalomszolgáltatási felületek létrehozását előkészítő és a református egyház médiastratégiáját megalkotó intézet életre hívása, valamint a digitális átállással megnyíló televíziós frekvencia-szerzési lehetőségek kiaknázása, egy református tévéadó alapítása állt. A téma megvitatását az indokolta, hogy a református egyháznak nincs országos tévé- és rádiócsatornája, nincs olyan médiaeszköze, amellyel a teljes nyilvánosságot elérhetné. Bemutakoztak a református médiaműhelyek, s az egyházi felsőoktatási intézmények kommunikációs tanszékei is. Erre a református egyház lapjait nem hívták meg. A Reformédia 2010 honlapján a tanácskozást megelőzően elgondolkodtató levelet tett közzé dr. Nagy Sándor, gyülekezetünk főgondnoka, a Református Közéleti és Kulturális Központ kuratóriumának elnöke

Református Egység Napja. Május 22-e – remélhetőleg, feledhetetlen évfordulójává válik mind a Kárpát-medence mind a világ reformátusságának, hiszen egy éve egyesültünk Magyar Református Egyházzá. Ehhez a legközelebbi vasárnapon, május 23-án, pünkösd vasárnapján tartották a Református Egység Napját, amikor minden református templomban ugyanaz az imádság hangzott el, ugyanazokat az énekeket énekelték, hogy ezzel is tudatosodjon összetartozásunk valósága.

VII. Református Zenei Fesztivál. Június 4-től három napon át várta gazdag programjával az érdeklődőket VII. Református Zenei Fesztivál. Az események közül ki kell emelnünk a pénteki Mécses Menetet a Bakáts térről a Kálvin téri templomba, ahol a résztvevők esti áhítaton hallgatták meg az ígét hirdető Csoma Áront, a közreműködő 150 fős kórust és az Invocatio Musicalis együttest. Szombaton a református iskolák találkoztak, este a 300 tagot számláló Egyesített Református Kórus adott hangversenyt a Kálvin téri református templomban. Vasárnap délelőtt zenésistentiszteletet tartottak a Kálvin, illetve a Szilágyi Dezső téri templomban. Az előbbin a Szatmári Református Egyházmegye Lelkész- és Gyermekkórusa, az utóbbin pedig az erdélyi Sola Musica együttes lépett fel. Minden este sokakat vonzó beszélgetés zajlott a Teológia Dísztérképében. Pénteken dr. Kopp Máriaival a Semmelweis Egyetem Magatartástudományi Intézetének ala-

Mit tehetünk a gyülekezetért?

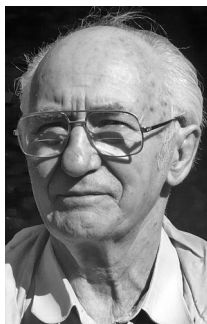

A parókia a Kerepesi útról

A Törökőr legutóbbi számában két egymást kiegészítő közlemény foglalkozott a gyülekezet helyzetével. A presbitérium konzultációjáról beszámoló Mit tehetünk mi?, és dr. Nagy Sándor főgondnok úr Csak magunkra számíthatunk című levele. Ez utóbbi egyebek közt arra szólít, hogy ereje szerint tegye rendszeressé támogatását mindenki, adakozzon egyházközségünk szükségleteire, működésének fedezésére. Azt is javasolja, hogy vitassuk meg, hogyan tehetjük láthatóbbá a templomot, például egy a bejárat elé vagy fölé emelt toronnyal, hogy már a Kerepesi úton haladókat is figyelmeztethesse: templom áll itt, és ezen túl keressünk megoldást a gyülekezet létszámának gyarapítására. Alább néhány kedves atyánkfia véleményét adjuk közre, abban a reményben, hogy a beszélgetés a következő számban is folytatódik, míg őszre közös álláspontra juthatunk, és cselekedhetünk. (Varga Lajos Márton)

Bán Károly

Engem az a hír, hogy a gyülekezetnek (átmeneti) anyagi nehézségei vannak, meglepett. Különösen az, hogy a folyamatban lévő kifizetések teljesítése érdekében a nagytisztelt úr csupán fizetése felét vette és veszi fel. Ami azonban töle szép és tiszta áldozat, az a gyülekezetre nézve, ha elfogadja, méltatlan dolog Véleményem szerint az anyagi nehézségekről a gyülekezetet már korábban

egyértelműen tájékoztatni kellett volna, mert nem engedhetjük meg magunknak, hogy egy ilyen igazgyöngyöt, mint amilyen a gyülekezet, bármi is beárnyékolja. Reméljük a közelmúltban elhangzott tájékoztató hatására a pünkösd adakozás enyhíteni fogja anyagi problémáinkat. Megjegyzem – s ez a presbitérium számára nyilvánvalóan nem ismeretlen – hogy más gyülekezetekben a borítékos adakozást mindhárom nagy ünnepünk előtt meghirdetik.

A gyülekezet létszámának növelésére bevethető pártkampány-szerű eszközök használatától (röplapok, plakátok) óvnám a gyülekezetet.

Folytatás a 4. oldalon

Folytatás a 3. oldalról (Mit tehetünk a gyülekezetért?)

S azt sem gondolom, hogy a létszámot akciókkal kellene felduzzasztanunk. Nagyobb kára lehet annak, mint amennyi haszna ígérkezik.

Egy rádiós, vagy televíziós istentisztelet közvetítése viszont kedvező hatású lehetne.

A szoba került impozáns, messziről látható torony építése amellett, hogy sokba kerülne, ronthatná gyülekezetünk fő vonzerejét, a meghittséget. Nem szabad türelmetlenné lennünk, Istennek gondja van a vetés növekedésére, s amíg ez a külső adományokban, támogatásokban is érezhetővé nem válik, addig erőnkhez mérten nekünk, jelenlegi gyülekezeti tagoknak kell nagyobb terhet vállalni.

Barabási Géza

A gyülekezeti tagság létszámával kapcsolatos kérdés engem is foglalkoztat. Úgy látom, somásan fogalmazva, hogy kevesen, s egészében egyre kevesebben vágnak Krisztusban élni. Bizony, mind szélesebb körben hatásos az ördög marketingje, hiszen az mindig csupa vonzót ígér, szépet, hasznosat, boldogítót, annyira, hogy még azok is bedőlnek neki, akik tudják, hogy minden ígérete hazugság, s a vége kárhozat. Amit növekvő erejének ellensúlyozására megtehetünk, természetesen meg kell tennünk. Hogy pontosan mit, azt e Törökországban most megkezdett beszélgetésünk talán kiforogja. Az máris biztos, hogy nagyobb terhet kell vállalnunk. Az is biztos, hogy a bejárat fölé, amint lehet, ki kell tennünk egy messzebről is jól látható óriásplakátot. Azt nem tudom, vajon egy járda fölé magasodó torony megépítendő-e, én magam nem támogatom, de gondolkodni ér-

demes rajta. Kiderül majd, tényleg szükséges-e, s ha igen, akkor milyen formában, továbbá, hogy képesek vagyunk, leszünk-e rá.

Wágner Olivér

Az a kérdés foglalkoztat, hogy hogyan tegyük népszerűbbé, több ember által látogatottabbá gyülekezetünket, és egyáltalán nem mellesleg, minél több fiatal csatlakozását is elősegítsük.

Véleményem szerint a fiatalabb korosztályok közötti tájékoztatás és népszerűsítés legjobb módjainak egyike, ha az olyan internetes közösségi portálokon, mint az Iwiw, vagy Facebook, csoportot hozunk létre. Amilyen például a Gazdagréti Református Egyház közössége.

A fiatalabbak között rendkívül népszerű, és idősebbek által is használt oldalakon minden másnál könnyebben be tudnánk mutatni gyülekezetünket, a gyülekezeti élet eseményeit, üzenőfalat működtethetnénk, hírt tudnánk adni alkalmainkról. Komoly előnye a megoldásnak, hogy olyanokat is elérhetünk, akiket másképp nem, vagy csak nagyon nehezen érhetünk el, hiszen ismerünk kellene őket, utánuk menni, folyamatosan kapcsolatban lenni velük, s az eredmény még akkor is kétséges. Az viszont hátránya e módszernek, hogy a rosszindulatú, kellemetlenkedni akaró, mi több: ellenséges embereket nem szűrhetjük ki előre, s utólag sem teljesen. De az illemszabályokat felrúgókat jelenlétét korlátozhatjuk, a nemkívánatosakat pedig törölhetjük is a csoportból. Amihez természetesen kell valaki, aki karbantartja az oldalt, követi, mi történik a gyülekezetben, mi történik az oldalon, s akihez bárki segítségért fordulhat, ám az ebbe fektetett munka még így is sokkal kisebb és kifizetődőbb is, mint az utcai hirdetések kihelyezése.

Folytatás az 5. oldalon

pító igazgatójával, szombaton dr. Bogárné László közgazdász professzorral, vasárnap dr. Bagdy Emőkével, a Károli Gáspár Református Egyetem Pszichológiai Tanszékének alapítójával és tanácskezelőjével. A programban olyan előadók szerepeltek, mint Lovász Irén, Vedres Csaba, Gyermán Júlia, a vajdasági Bakos Árpád, s olyan együttesek léptek fel, mint a Keep Floyd, az erdélyi Transylvania, Gárdonyi Zoltán Református Együttese, a Misztrál, az After Crying, az Ars Renata, és a Zurgó együttes

PROGRAMAJÁNLAT

Dr. Nagy Sándortól

IX. Református énekek. Június 25-én, pénteken 19.30-kor a Művészetek Palotájában a IX. Református énekek című hangversenyre. Fellép a 370 fős egyesített Kárpát Medencei Kórus, kíséri és szólístaként is szerepel Virágh András Gábor orgonaművész, vezényel Arany János, Berkesi Sándor, Cseri Zsófia, Kocsis-Holper Zoltán, közreműködik a Cantores Ecclesiae. A jegyek, igazodva az általuk fedezendő költségekhez, 1800-3850 forintért szerezhetők be a Művészetek Palotájának pénztáránál és a Stereo Kft-nél (1114 Bartók Béla út 59). Az alkalmáról készülő CD felvétel szeptemberben jelenik meg, s reméljük, hogy az eddigi nyolchoz hasonlóan (amelyek közül több platinalemez lett) nagy érdeklődés fogadja!

Egyházüldözés. A Magyarországi Evangélikus Egyház, a Magyar Katolikus Egyház és a Magyarországi Református Egyház szervezésében közös konferenciát tartottak május 6-án, Budapesten, a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskolán. Az Egyházüldözés és egyházüldözők a Kádár-korszakban című szimpóziumon az érdeklődők arról győződhetek meg, hogy ha az egyházak hitelesen akarják ellátni feladataikat, akkor a múltfeltárással szükség van. A történetek dokumentumait a Párbeszéd Házában (Budapest VIII., Horánszky u. 20.) mutatták be, amely június 30-ig tekinthető meg, vasárnap kivételével naponta 14-18 óra között.

REND. Kétévenként érdekes színpalt református közéletünknek a Református Egyházi Napok, Dunántúl (REND) című eseménysorozat, melyre az idén június 25-e és 27-e között Pápan kerül sor. A rendezvényen istentiszteletek, lelki előadások, beszélgetések mellett koncertekkel, kiállításokkal, vásárral, sportversennyel, színházzal, tánc házzal, éjszakai fürdőzéssel és egyéb kulturális programokkal vár mindenkit a Pápai Református Egyházmegye. (Részletek: www.rend-s.hu)

FILMKLUB

A Törökőr előző számának megjelenése óta a gyülekezeti filmklub két vetítésén is jelen lehettünk. Áprilisban, Tim Robbins rendezésében, a Ments meg, Uram! című szépen megcsinált amerikai filmet láthattuk, amely a bűn, a büntetés, a bűnbánás, a halál, a vigasz és a kegyelem kérdéskörét tárja fel egy kétszeres nemi erőszakért és gyilkosságért halálra ítélt fiatalembert segítő apáca szemszögéből. Félre is sikerülhetett volna az egész, ahogy az ilyen történetek oly gyakran. De ez dráma lett, összetett jellemek, mélyen megragadott sorsok sodró és eszméltető drámája. A főszerepet játszó Susan Sarandon ezért a filmjéért kapott Oscart.

Májusban a fantasztikus Monthy Python csoport munkáját, a Brian életét nézhettük meg, Terry Jones rendezésében. Ez a sokak által blaszfémikusnak tartott zseniális vígjáték, ami a brit humor legnagyobb alkotásainak egyike, éppen az emberi idiotizmust, bigottságot és elvakultságot figurázza ki egy olyan férfi történetét bemutató (Briant Graham Chapman játssza), aki akkor és ott élt, ahol és amikor Jézus. Az események különös menetéből adódóan Messiásnak nézik – holott ő ezt egyáltalán nem akarja, és emiatt aztán pokollá válik az élete, míg nem a rómaiak elfogják, s Pilátus arra készül, hogy keresztre feszítteti. Számomra a film egyik kulcsmondata így hangzik (a több tucat közül): „Én tudom, hogy ő az igazi Messiás; legalább egy tucatot követtem már!”

Vajon miért nem járnak többen a klubba? (Dr. Ónodi-Szabó Ádám)

KÖNYVAJÁNLÓ

Miért érdemes személyes történetünket és Isten történetét egymás mellé tenni, és hogyan kapcsolódik össze ez a két történet? – ez a kérdése Siba Balázs teológus, A Zsinati Ifjúsági Iroda vezetője Isten és élettörténet című könyvének.

A könyvben feltároló tudás legszélesebb köre a mai, posztmodernnek nevezett világunkat mutatja be. A következő kör a gyakorlati teológia köre, amely az egyént az Isten színe előtti létében vizsgálja. A következő kör a pszichológiai, közelebbről valláslektani kutatási eredményekre összpontosít. „A legbelső körben már egészen rólunk van szó – mutatott rá Németh Dávid professzor, a Károli Gáspár Református Egyetem Hittudományi Kara Valláspedagógiai és Pasztorálpszichológiai Tanszékének vezetője a mű minapi bemutatóján. –

Folytatás a 4. oldalról

(Mit tehetünk a gyülekezetért?)

Megjegyzem, hogy biztosan akadnak olyanok, akik ezt a feladatot szívesen vállalnák a gyülekezeti honlap frissítésével, karbantartásával együtt.

A fiatalabbak csatlakozása jelenthetne valamit a gyülekezet életének finanszírozásában is, új közösségi formákat hívhatna elő, gyarapíthatná a segítő kezek számát, vagyis enyhíthetne a felújítási, takarítási és egyéb alkalmi munkák nehézségein.

Balázs Péter

Nos, hiszem, hogy nem csak magunkra számíthatunk! Van „Valaki”, aki állandóan velünk van, figyel ránk, akihez (bízom benne) szüntelen imádkozunk, aki eddig is megtartotta ezt a közösséget.

Ugyanakkor, hiszem, hogy, mint a népi bölcsesség tartja: „segíts magadon, Isten is megsegít”,

tett, tettek nélkül a buzgó fohász nem oldja meg, sem az egyén, sem a gyülekezet problémáit. Úgy látom, hogy a gyülekezetépítés krisztusi küldetés, azaz

minden keresztyén kötelessége, hogy „tanítványokká tegyen minden népeket”, s ez a missziói feladat összecseng azzal a közgazdasági ténnyel, miszerint a járulékfizetők számának növekedésével biztosítható leginkább a

gyülekezet kiadásainak pénzügyi fedezete. Változatos gyülekezeti alkalmaink több csoport számára kínálnak intellektuális és lelki felfrissülést egyaránt, a közösség remélt gyarapodásával azonban szükségképpen új feladatok is felmerülnek, illetve megnő az önkéntes munka jelentősége, amelyre jelenleg is nagy szükség volna, például a szóróanyagok célhoz juttatásában. Gyülekezetünk időszódó korfája mutatja, hogy elsősorban a fiatal(abb) generációkat kell megszólítanunk, a huszonéveseket, a gyermeket nevelőket, illetve a családot alapítani szándékozókat. Az utóbbiakat, jellemzően felsőoktatási intézményekben, talán könyvtárakban, kulturális központokban, az előbbieket óvodák, iskolák környékén, bevásárlóközpontokban találjuk. Intézményekben elegendőnek tartom a szórólapos megszólítást, az idősebb, talán kevésbé rugalmas családoknál a személyes meghívást részesítem előnyben. Nem szabad megfeledkeznünk a nyári szünetről, mely a gyermekeskennél igen komoly elhelyezési problémákat jelent, és állandó programszervezést igényel.

Úgy gondolom egyébként, hogy a diakóniai tevékenység stratégiai kitörési pontja, meghatározó missziós lehetősége lehet nem csak gyülekezetünknek, de egyházunknak is.

Az utcafronti torony építésének ötletét támogatni tudom, de a kivitelezése nagyon költséges lenne. Egy kimondottan erre a célra létrehozandó alapítvány, mint civil szervezet, talán több finanszírozási támogatást tudna szerezni...

Titokfejtő gyalogtúra

Záhonyi Barbara

Április 24-én, szombaton a gyülekezet egy bátor csapata elindult, hogy megfejtse az örök élet titkát. Piliscséről indult a gyalogtúrának az osztálynyi sereg, hogy megmászva a pilis rögeit, völgyeit,

csúcsait Klastrompuszta érintésével Pilisszentkeresztre érjen. Az utat hat mesterséges akadály is nehezítette, ahol nem csak a fizikai, hanem szellemi képességeinket is meg kellett mozgatnunk, hogy minden egyes lépéssel közelebb kerüljünk a titok megfejtéséhez.

Folytatás a 6. oldalon

TÖRÖKÖR 5

Folytatás az 5. oldalról
(Títokfejtő gyalogtúra)

Különböző tárgyak, és bibli-
ai utalások kerültek elő az erdő
rejtett zugaiból. Hogy hogyan
kerültek oda, azt mi nem tud-
hatjuk. De sok segítséget adtak
utunk folytatásához. A közel 15
km-es út nehézségei eltörpültek
a minket körülölelő táj szépségei

mellett. Az erdő illatai, fényei,
színei, hangjai, mindenkit elva-
rázsoltak.

Szerencsére az idő is kedves
volt hozzánk, és az erdőben él-
hettük át az év első meleg tavaszi
napját. Jóleső fáradtsággal, kipi-
rosodott arccal ültünk hazafelé
a vonaton. Az élmények sokáig
elkísérnek bennünket.

A títokfejtők

A gyenge és az erős vár

Nagy Balázs Ágoston

Idén tavasszal a gyülekeze-
tünk két kirándulást is szerve-
zett. A már hagyományossá vált,
félévenkénti rendszerességgel
visszatérő bakancsos kirándulás
mellett, idén első alkalommal,
május 8-án, egy autós kirándu-
lásra is sor került. Összesen hu-
szonnégyen vettünk részt rajta,
tagjai és barátai a gyülekezetnek,
hat autóban. Minden gépkocsiba,
amelyben üres hely lett volna, az
abban otthon lévők, útitársul fo-
gadták azokat, akiknek egyébként
tömegközlekedéssel kellett volna
megtenni az útjukat.

Utunk célpontja a híres komá-
romi erődrendszer egyik a mai
Magyarország területén lévő ele-
me, a Monostori Erőd volt. Két
órás, szervezett sétán, képzett
vezető segítségével ismerked-

tünk meg az erőd szerkezetével,
rendeltetésével, történetével és
ehhez kapcsolódva számos had-
és részben társadalomtörténeti
érdekességgel. Elszomorító volt
látni az egykor itt állomásozó
szovjet csapatok által véghezvitt
pusztítást, különösen a régi hu-
szárlóistállók hatalmas márvány-
tömbökből egyben kifaragott
jászlainak csomkjait.

Még inkább elszomorító volt
azonban megérteni ennek, illetve
az ehhez hasonló erődöknek ere-
dendő embertelenségét, valamint
az ostromok és erődharok véres
szörnyűségeit. Bár ez a XIX. szá-
zad második felében épült erőd a
kővárak utolsó generációját képvise-
lte, de már az ipari kor háború-
inak eszközeül épült. Vagyis ma-
gán hordja az emberi élet tömeges
elpusztítására irányuló szándék
félreismerhetetlen jegyeit.

Folytatás a 7. oldalon

És arról a kérdésről, hogy akarunk-e
közös élettörténetet Istennel, mert Ő
nem akarja, hogy neki olyan történe-
te legyen, amelyből mi hiányzunk, és
úgy alkotott meg bennünket, hogy ne-
künk se legyen/lehessen teljes a tör-
ténétünk Önélkülé.” Végül a könyv
konkrét élettörténeteket elemezve
teszi világossá, miként szövődnek
egybe az élettörténet és a hittörténet
szálai egységes egésszé, és miként se-
gíthet az egyház a maga szolgálatával
abban, hogy tudatosuljon az Isten-
jelenlét egy-egy ember életében ott
is, ahol korábban azt gondolta, hogy
csak magára számíthatott..

Akár saját élettörténetünkre,
akár a keresztyénség nagy elbeszé-
lésére gondolunk, mindkettő mö-
gött egy-egy kérdés húzódik meg. A
közös történet kérdése: Hol van Is-
ten a világban? A saját magunkhoz
intézett kérdés pedig így hangzik:
Vajon mi lesz belőlem? Vajon jól csi-
nálom-e azt, amit életnek neveznek?
Isten jelenlétének közvetlen hatása
van arra, hogy mivé lesz életünk, és
a világban való úton létünk szem-
pontjából döntő jelentősége van an-
nak, hogy Isten hogyan van jelen a
világban. Az ember istenkeresése és
Isten emberkeresése a konkrét élet-
történetekben összeér. Az egyház
története során az egyéni élmények-
ből, hittapasztalatokból, a kiválasz-
tottak közösségében élők történe-
teiből született bizonyosságtételekből
kapunk képet az Isten országa nagy
történetéről.

A rendszeralkotás egyik ősi for-
mája az, hogy az ember történeti ke-
retbe ágyazza életének mindennapja-
it és a sok kis történetet próbálja egy
nagy történetté formálni, amelynek
van eleje, vége, tart valahonnan va-
lahová. Sokféle történeti szála fűz-
hetjük fel életeseményeinket és gon-
dolatainkat önmagunkról, s ez mind
egy-egy része identitásunknak. Ke-
resztyén vallásunk nyelve is ere-
dendően történetekre épül, amelyek
a végső igazságokat metaforikusan
fogalmazzák meg. Ezért alkalmasak
arra, hogy a vallásos ember általa az
összefüggések egészében értse meg
életét, helyét a világban és Istennel
kapcsolatban.

Teológiai megközelítésből Siba
Balázs szerint mindez az új élet meg-
találásának kulcsa lehet, amennyiben
ráébreszt bennünket sáfár voltunk-
ra, életünknek azon lehetőségeire,
melyekkel eddig nem éltünk. Isten
ugyanis tanítani akar bennünket,
akár saját életünk példáján is. „Élet-
történetünk újraírható – foglalta ösz-
sze a szerző –, Isten gyermekeként
újraértelmezve helyére kerülhetnek
benne a dolgok és bekapcsolódha-
tunk Isten folyamatosan íródó tör-
ténetébe.” (Loisir, 200 oldal, 2500 fo-
rint) (Czanik András)

Folytatás a 6. oldalról
(A gyenge és az erős vár)

Így van ez még akkor is, ha a komáromi egy olyan erőd, amelyet soha meg nem ostromoltak, sőt tulajdonképpen be sem fejeztek, mivel a technikai fejlődés elavulttá tette, még mielőtt teljesen elkészült volna. Különösen tanulságos, hogy végül nem is csak gyengének, hanem végtelenül feleslegesnek és értelmetlennek bizonyult, és nincs is gyengébb védelem annál, mint ami felesleges.

Jó volt látni ugyanakkor, hogy vannak honfitársaink, akik megpróbálnak valami értelmet, valami hasznos rendeltetést adni egy letűnt kor eme értelmetlen kőszörnyetegének, és jó néhány múzeum, illetve kulturális rendezvényhelyszín található a komor falak között. Különösen jó volt látni az épületépészeti múzeumot, a maga nagyon is profán, de a köznapi élet számára nélkülözhetetlen tárgyaival, és a kenyérmúzeumot, ami az élet, az élni akarás különös erejű jelképe egy a pusztítást szolgáló épületben.

Az erőd megtekintése után – részben gyalog, részben autókkal – átkeltünk a nevezetes komáromi hídon, egy keveset sétáltunk a történelmi belvárosban, majd meglátogattuk a Komáromi Református Egyházközség temp-

lomát. A templom nagy, szép és régiségében megkapó. Izgalmas volt meghallgatni a gyülekezet történetét, megnézni a Jókai család padját, elindulni a toronyban felfelé a roskatag csigalépcsőn, de még jobb volt hallani a gyülekezetünkben is énekelt ifjúsági énekeket, amelyek egy a templom melletti gyülekezeti helyiségből hallatszottak, és megtudni, hogy még mindig milyen sokan vesznek részt a vasárnapi istentiszteleteken.

Elgondolkodtunk. Láttuk az erődöt, amely az evilági hatalom

megtestesülése volt, illetve lett volna, ha feleslegessé nem válik, még mielőtt elkészül, és láttuk a templomot, amely régebben épült, mint amaz, de még mindig eredeti funkciójában működik. A templom persze önmagában nem különb épület, mint bármely másik, és nem magától olyan marandó. Inkább arról van szó, hogy akik építették, és akik használják, joggal érzik, hogy – miként azt evangélikus testvéreink a közöttük szokásos köszöntéssel gyakran ki is mondják – Erős vár a mi Istenünk!

Amott a világosság

Tévedésből jöttem

Kardos Eszter

„Uram, a te ígéd nekem / A sötétben szövétnekem”, vallom a 231. dicséret írójával együtt. (És hát igen: Zsolt.kv. 119,105.) Mikor három éve a Hungária körútra költöztünk, elhatároztam: olyan gyülekezetet keresek, ahol „világító szövétnek” az Ige, az igehirdetés. Több templomot is meglátogattam. Olyan helyekre mentem el, ahová átszállás nélkül eljuthattam.

Legelsőként Törökőrrre jöttem, mert Czanik Péter könyvei ott

állnak a polcomon. Gondoltam, hallani fogok egy okos, mi több, bölcs igehirdetést. Mikor Balásy András megjelent a szószéken, azonnal láttam, hogy itt valami tévedés van. Andrásnak semmiképpen nem lehetett huszonöt éve könyvbemutatója Hollandiában, tehát ő nem Czanik Péter. Hát persze, elkerülte a figyelmemet a Reformátusok Lapjában az a hír, hogy esperes úr nyugdíjba ment.

Bár a „nem-tudom-hogy-hívják” lelkész prédikációjából nyilvánvaló volt, hogy egy tudós teológus az, aki beszél, s ezért

Törökőr azonnal kedves és fontos lett nekem, mégis, ha már elterveztem, végigjártam a kiszemelt templomokat. Rászántam néhány hetet. Változatos igehirdetéseket hallottam, de, mivel én magam is teológián tanultam, engedték meg annyi kritika illetve önkritika: néha belecsúsznak a prédikációinkba olyan szólások is, amelyek túl sokszor hangzanak el.

Törökőrrön nem csúsznak bele.

A „felmérés” után végleg döntöttem. S boldogan mondhatom, hazataláltam a törökőri gyülekezetben.

Folytatás a 8. oldalon

TÖRÖKÖR 7

Folytatás a 7. oldalról
(Tévedésből jöttem)

Nemcsak az igehirdetés, egyáltalán az aktív lelkészházaspár miatt, hanem a gyülekezetben talált sok értékes ember miatt is. Lelkes önkéntesek munkálkodnak a gyülekezeti élet különböző területein; a tagok között mondhatni ösztönösen is működik a szívből jövő diakónia; felelősségteljes, komoly és józan gondolkodású presbiterek vannak; s a maroknyi gyülekezet nagyon nagy része hűségesen, kitartóan jár templomba. Ez Törökőr.

Örülök, hogy ide tartozhatom,

azaz tartozhatunk, a fiammal együtt.

Ráadás meglepetés volt nekem az éneklés. A legtöbb gyülekezet az énekeskönyv anyagának negyven-ötven százalékát szokta énekelni, ritkaság, ahol hatvan százalékra fölmegez ez a szám. Pedig mély gondolatok s érzések szólnak meg a szövegekben, s szépek és lélekhez szólóak a dallamok. Bár az éneklés csak ráadás az igehirdetéshez képest, mégis nagyon örülök, hogy olyan gyülekezetnek lehetek a tagja, amelyik az énekeskönyv minden darabját éneкли. És milyen jól!

A Baross téri időszak II. (1938-1946)

Balássy András

Az 1938-as évről szóló feljegyzésekből kiderül, hogy a Százados úton ekkor kezdődött meg a gyermek-istentiszteletek tartása – vallásoktató lelkészek szolgáltatásával. Bár ennek módjáról nincs pontos információnk, a nem sokkal későbbi gyakorlat alapján feltételezhetjük, hogy már ekkor is a „felnőtt” istentiszteletet megelőző órában került sor erre az alkalomra.

1939-ben újabb presbiterek lépnek be a későbbi „nagy öregek” közül. Egyikük Kovács László, aki nem kevesebb, mint ötven éven át viselte ezt a tisztséget. Teleki József ugyan „csak” négy évtizedig szolgált presbiterként anyagyülekezetünkben, majd Törökőron, ám nevével havonta találkozhatunk, hiszen rendszeresen használt úrvacsorai kelyheink közül az egyiket feleségével együtt ő adományozta – nem sokkal halála előtt.

„A tevékeny Derzsy Gergely presbiter vállalta a toloncház reformátusainak rendszeres látogatását” – áll Szőke Imre Baross téri alapító lelképásztor gyülekezet-történetében. Első főgondnokunk tehát Isten, gyülekezet és elesett

embertársaink iránti szolgálatkészségével tűnt ki presbiterársai közül.

A másik tevékeny ember, Bíró Dénes sem tétlenkedett. Még 1942-ben az ő vezetésével készült el egy teljes körű felmérés a gyülekezet területén élő reformátusokról. Ebből többek között azt is megtudhatjuk, hogy a Százados úton 372, a Stróbl Alajos utcában 204 gyülekezeti tagunk élt ekkor.

A háború végeztével a Baross téri gyülekezet óriási erőfeszítéssel hozta rendbe ideiglenes templomát, azonban az egyre kedvezőtlenebbé váló körülmények folytán egyre távolabbi időpont-ra tolódott egy végleges Isten háza és gyülekezeti otthon felépítésének lehetséges időpontja. Ezzel párhuzamosan a Százados úti presbiterek egyre inkább hangot adtak a közösség önálló gyülekezetté válási törekvéseinek. 1946-ban ehhez Szabó Imre esperes támogatását is elnyerték, aki „megelégedését fejezte ki a presbiterek buzgósága felett, hiszen csak a presbitérium legidősebbjei nem végeztek családlátogatást.”

Tevékenység, áldozatkészség, szolgálatkészség a kicsinyek iránt, világos látás és eltökélt megvalósítás – útravaló ez mindmáig, mindnyájunknak.

IMPRESSZUM

TÖRÖKÖR

2010. június
A Budapest-Törökőri Református Egyházköztség lapja.
Kiadja a Presbitérium.
Felelős kiadó: Balássy András

E számban közreműködtek:

Balássy András
Balázs Péter
Barabási Géza
Bán Károly
Brouwer Dániel
Dr. Nagy Sándor
Dr. Nagy Sándorné
Kardos Eszter
Krizsán Irén
Nagy Balázs Ágoston
Ónodi Szabó Ádám
Torma László
Wagner Olivér
Varga Lajos Márton